

מן הבאר

המאוחדת
United Chassidei Ger

ירושלים
הר"ח ז' 7:06
מוצ"ש 8:26

ברוקלין
הר"ח ז' 8:07
מוצ"ש 9:17

סטטן איילנד
הר"ח ז' 8:08
מוצ"ש 9:17

ליקווד
הר"ח ז' 8:06
מוצ"ש 9:15

מאנסי
הר"ח ז' 8:09
מוצ"ש 9:18

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר חפרוה שרים - רבוה"ק מגור, נבג"מ ובלחט"א

פרשת בהעלותך תשפ"ג
שנה א' גר"ון ל"ג

אמרות מבאר רבותינו הק'

ומבן חמשים שנה ישוב מצבא העבודה וגו', ושרת את אחיו וגו'. (ח הכ - יב) ב"ש"י
ברא מחז"ל שחזור הוא לנעילת שערים.
ראש הישיבה מגור שליט"א אמר בשם
"החידושי הרי"ם" זי"ע שדקדק, מדוע
נקטו חז"ל בלשונם לומר שהוא חוזר לנעילת
שערים ולא לפתיחת שערים, והלא פתחים
תחילה ואח"כ סוגרים ונועלים, וגם הפתיחה
חשובה טפי.

ואמר **ראש הישיבה שליט"א** לתרץ:
דיתכן לומר דמשמרות כהונה מתחלפות
שבבת, ותמיד של בין הערביים שייך למשמר
הנכנס, א"כ י"ל דה"ה משמרות הלויים, שהרי
הם נלווים לכהנים, ולפי זה לעולם התחלת
משמרתו היו בנעילת שערים ולא בפתיחה,
וא"ש. ועיין עוד ב"מפי ספרים וסופרים" ח"ד
עמ' תקט משי"כ בשמו.

אנחנו טמאים לנפש אדם וגו'. (ט) הרבי
ה"אמרי אמת" זי"ע שדקדק: אמר: ששאלתם
בפיהם בגלל שהם טמאים, ואמר: ששאלתם
היתה הלא טמאתם ה' ע"י ארוננו של יוסף
וכו', או במת מצוה כדא"ב בגמ' [סוכה כח.],
וא"כ למה נגדע, הלא מצוה גוררת מצוה,
והתשובה היתה שחידש להם מצות פסח שני,
משום שמצוה גוררת מצוה.

עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם: (ט) ח
כותב הרה"ק **"השפתי צדיק"** זי"ע: מה
פסח ע"י שלוח, כי בליהוה היו ראויים אבל
כדא"ב בגמרא לא יכלו בו ביום ההוא אכילה
בליהוה היו ראויים, ע"כ רצו לעשות פסח על
ספק ולכן אמר להם 'עמדו' שיעכבו מלעשות
פסח עד מנחה מפי הגבורה.

ויהי בשם הארון וגו' ובנתה יאמר וגו'
(י לה-ל) כי נוסח **"החידושי הרי"ם"** זי"ע: שני
הפסוקים הללו הם דברים בפני עצמם, שכל
הנסיעות במדבר היו כבישת הדרך לפני בני
לדורות, ויפוצו אויבין וגו', ומי הם האויבים
לישראל במדבר, אבל פתחו את הדרך להסיר
את האויבים והשונאים לדורי דורות ולהשיב
השכינה.

ויהי העם כמתאוונים רע וגו'. (יא) א'
ראש הישיבה מגור שליט"א אמר: מסופר
שפעם אחת אחרי חג העשירות פגש **החידושי**
הרי"ם זי"ע את הרה"ק **מראדומין זי"ע**, ושאלו
ופני הרה"ק מראדומין לא היו לו, ושאלו
הח' הרי"ם זי"ע האם זה מחמת איהו עגמת
נפש, השיבו שכן הוא אצלו בכל שנה בחגיגת
לפרשיות בספר במדבר אשר נזכר בהם חטיית
בני ישראל בהיותם במדבר, שכמעט אין בכוחו
לסבול בשמואל לכו עול דוד דעה כזה
מפורש בתורה עוונות חמורים כמתאוונים
מרגלים וכדומה, השיבו החידושי הרי"ם זי"ע
הלא מעבירות שלהם נעשה תורה, ומי יודע מה
יהיה מהמצוות שלנו.

יש להעמיק בתשובתו, וללמוד מהמונה
בדב"ק, ששורש העניין מה יתן לנו ומה יוסיף
לנו להתעמק בדברים שהיו, ומה זה קשור

לעבודת ה' שלנו, הרי העיקר מה שיש להתבונן
ולהעמיק, וואס וועט זיין מיט אונזערע עבודה,
וואס וויל דער אייבישטער פון מיר יעצט -
ועתה מה ה' אלקיך שואל מעמך, ולא כמה
שהיה פעם, וככמו שנאמר לבני ישראל לפני
קבלת התורה 'עתה אם שמוע תשמעו בקולי
ושמרתם את בריתי' או 'והייתם לי סגולה
מכל העמים'. כשיודע האדם את מעלתו, ואת
האחריות המוטלת על כתפיו, אזי ברור לו שכל
מה שעומד לנגד עיניו בכל ימי חייו, הוא לחשב
חשבוננו של עולם, מה הקב"ה רוצה ממנו בזה
הרגע, איך ביכולתו עתה להתרחק יותר מהרע,
ולחוסף עוד במצוות ומעשים טובים.

בשם **"החידושי הרי"ם"** זי"ע: צריכים
להשמר מהרע כמו כן ממוקצת רע, כי שיעור
אחת של דבר רע, פסיעה אחת שלא כהוגן
גורמת אחר כך לחטאים גדולים, ולהיפך
פסיעה אחת לטובה, שיערה אחת מביאה
למהפכה לטובה, כמו שהתחילו במצרים
להמשך אחרי הטוב כמ"ש ויחריט לך חסד
נעורין וגו' ובאו לידי שלימות.

ותדבר מרים ואהרן במשה: (יב) א'
הרבי ה"פני מנחם" זי"ע: הם היו גדולי
עולם, נביאים, שקול האהרן כמשה, ולולא
דמסתפינא אולי י"ל שסברו שהנהגת משה
רבינו היא באופן גבוה מדי, שאחר שכבר
נתגלה שהעזרבו ישראל לשבעים זקנים היה
משה רבינו צריך גם הוא לירד אל בני ישראל,
ולהוריד את עצמו מדרגתו אל בני ישראל
ולמשוך אותם עמו, אבל האמת היא והאיש
משה עניי מאוד, משה רבינו היה מקושר עם
כל אחד ואחד מישראל, איתפשטותא דמשה
בכל דרא ובכל נפושא, לכל אחד יש בו משהו
ממשה רבינו ועליו רק לרצות, וזה הכח של
מתן תורה [ההתקשרות למעמד הר סיני, שובו
לכם לאהליכם ואתה].

והאיש משה עניי מאוד מכל האדם
אשר על פני האדמה: (יב) א'
"הלב שמחה" זי"ע: עד כמה שהיה עניי
מאד, כך גם התעלה והתרום מכל האדם. גם
י"ל שחכ ענוותנותו והאיש משה עניי מאוד בא
מכל האדם מחכ בני ישראל, כדכתיב בגמרה
של תורה ולכל היה החזקה ולכל המורא הגדול
אשר עשה משה לעיני כל ישראל לרמוז שחכ
התורה היה מכם כל בני ישראל. גם י"ל והאיש
משה - והאיש דייקא, כמה שהיה שייך לגדר
אי"ש בין אנשים בזה היה עניי מכל האדם, אבל
שיאורו נהג ביד רמה.

ותמונת ה' יביט ומדוע לא יראתם
לדבר בעבדי במשה: (יב) א'
אמת" זי"ע שדקדק: הא לשון הבטה היא
מלמעלה למטה, ופי' אמר: תמונת ה' - היינו
מדותיו של הש"ת, מה הוא רחום אף אתה הוא
רחום, מה הוא חנון אף אתה תהא חנון, שמשם
רבינו ע"ה הוריד מלמעלה למטה, משמים
לתוך לבותיהם של בני ישראל את תמונת ה',
את מדותיו של הש"ת.

כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר: אפשר גם פי'
לא יראתם ענין יראת שמים, מדוע לא יראתם
ממני לדבר בעבדי במשה, שלא היתה הטענה
עליהם על עצם הדיבור, רק מדוע לא היה בכס
די יראת שמים שהיה מן הנמנע אצלם לדבר
על משה רבינו, ומן הנראה כי יראת שמים אין
לה שיעור וגם זו הוא גדר ביראת שמים שלא

להיות יכולין לדבר במשה רבינו.

אל נא תשת עלינו חטאת וגו'. (יב) א'
אמר הרבי **"הפני מנחם"** זי"ע: הפרשה
מסתיימת במשה אהרן ומרים, גדולי עולם,
מרים היתה נביאה ואהרן שקול כמשה, איתא
בספרי אשר נואלנו, שהיה שוגג, שכל כוונתם
היתה לטובה, אלא שהיה חטא כחוט השערה,
ויצא מתחת ידו הם הענין כדי שיהיה תיקון על
עוון לשון הרע, ואהרן ביקש בעמרו, אל נא
תשת וגו', ביום כיפור אומרים כל כך הרבה
פעמים הפסוק הזה, אל נא תשת עלינו חטאת
אשר נואלנו ואשר חטאנו.

והעם לא נסע עד האסף מרים: (יב) טו

כותב **"השפת אמת"** ליקוטים: וכ' חז"ל
שחלק לה הקב"ה כבוד, וקשה מאי נפקא מינה
אי היו נוסעין ותלך היא מחוץ למחנה או שהיו
נוחין במקום א' והיא מחוץ למחנה, וי"ל למד'
דבשעת מסעות מצורעין רשאין לכונס ויליף
מגז"ש דבומן שאן טמאי מתיב משתלחין
דמחנה שכינה ליכא בשעת מסעות מצורעין
ג"כ אין משתלחין, אבל במריה גז"ש ה"א היא
תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה דהיינו מחנה
ישראל והיא נוהגת אפילו בשעת מסעות לכן
היה לה ביוקן יותר מכל מצורעין.

כותב הרה"ק **"השפתי צדיק"** זי"ע: פלא
למה זה עיכוב העם, הלא עיקר תלוי בהעלות
הענין, אולי יען שהיתה תקוותם של העם לכבד
הנביאה להמתין עליה נתמלא רצונם משמים
לכך תולה בהם.

ויאמר ה' אל משה ואביה ירק ירק
בפניה וגו'. (יב) ד'
בספר "ליקוטי אש"
מביא שהרבי "בית ישראל" אמר
שהעולם מקשים על הא דכתיב 'ותסגר מרים'
שאמר הקב"ה ואביה ירק ירק בפניה הלא
תכלם וגו' מה שייכות יש לזה עתה עם אביה
ירק ירק בפניה.

אך י"ל, כי מרים עשתה צעקה על אביה על
שגירש את אשתו - אמה, ופירש ממנה ודבריה
בחוצפה כנגד אביה, ובפרט שהוא היה אז
גדול הודו [שמור"ר א יג], וראויה היתה מרים
לעונש שעברה על כיבוד אב שלא כדון, רק
מחמת שנוגדו משרע"ה אחרי שעמרו החזיר
את וכיבד אשתו, כדכתיב וילך איש מבית לוי
ויקח את בת לוי, ונולד ע"י צעקתה משרע"ה,
הזכות הוה היה מגיין עליה שלא נענשה עבור
כיבוד אב, אבל עתה כאשר דברה על משה
נגמר זכותה ולא היה יכול הזכות להגן עליה.

וזה הכוונה בגמ' [זבחים קא:] שלא אמרה
משה קרוב הוא, אלא משה זר, היינו שוכות
שהיה מגיין עליה [ע-עד עכשו] נעשה עתה זר
אצלה, ולא יכול עוד להגין עליה על שצעקה
על אביה, לכן אמרה עתה התורה 'ואביה ירק
ירק בפניה' שעתה צריכה לקבל עונשה על
שצעקה על אביה ולא קיימה כיבוד אב, וגם
צריכה להיענש על שדברה עתה במשה, אל דיו
לבא מן הדין להיות כנידון הלא תכלם שבעת
ימים [ב"ק כה].

אכתבים למערכת

לאחי ורעי שמעבר למחיצת הברזל המפסקת בינינו

חברי קהילת ראש הישיבה שליט"א.

שמעתי ורחב ליבי בימים האחרונים לאחר שנודע לי (באמצעות קו אמת ואמונה) על יוזמת **עמוד הקהילה** שהחלה בקהילתכם במסגרתה לומדים בני הקהילה עמוד ליום לפי תוכנית מסודרת, ומדוע רחב ליבי ושמתח? כי בתוך עמי אנוכי יושבת, ומזה זמן שאני מייחל לכך שנגיע ליום שבו המריבה (או יותר נכון: התחרות) תתבטא בכך ש**כאן ישקיעו יותר בעיון וכאן ישקיעו יותר במזומנים, כאן ישקיעו בחסד בסיוע לחתנים וכאן ישקיעו בעזרה לנצרכים**, בדיוק כפי שקיימת תחרות בין החצרות סטמר ויוניץ וכו' ואין חרמות ואין קריעת משפחות וכו' ואין להאריך בזה.

ועתה על אף שלא הגענו לעידן כזה אבל בכל זאת נראה שאנו מתחילים לראות תחילתו של עידן כזה ואולי זה בזכותכם ובזכות פעילותכם וידועים דברי רבוה"ק שאמרו שצריך לפעול ולא צריך להצליח, וכך גם אתם הגם שלא רואים את התוצאות מיד אבל את הזרעים שזרעתם אפשר כבר לראות, קווה שאכן כך ימשיך בע"ה (אצלינו אומרים כי בזכות רה"י שליט"א הפכה גור לגור תורה' שהחלו לקדש את עניין הלימוד והמזומנים לאחר שנים שלא דיברו על כך כלל... ואולי כעת בזכות המזומנים של גור יגבר העיסוק בלימוד התורה גם בקהילה. מי יתן כל עם ה' נביאים).

אך באתי להציע שאולי כדאי שגם בקהילה יטעמו את טעם המזומנים, ובמה דברים אמורים? בכל יום לאחר לימוד **עמוד הקהילה** בעומק העיון כפי שנהוג בקהילה, ילמדו את הדף בשיטת **המזומנים** כשכך היו הדברים כמזומנים כביס וניתן להגיע לדרגה של **מחודדים בפני' שאם ישאלך אדם אל תגמגם ותאמר לו. ואולי אם יחלו כך בתר גבא גנוב, ויחלו גם בקהילתכם בלימוד עקבי בשיטת המזומנים ובטלה המחלוקת מעיקרא.**

ובזכות זאת נזכה לקיום דברי הגמ' "אמר רבי חי"א בר אבא אפילו האב ובנו, הרב ותלמידו שעוסקין בתורה בשער אחד, נעשים אויבים זה את זה ואינם זזים משם עד שנעשים אוהבים זה את זה, שנאמר: **"את זהב בסופה", אל תקרי בסופה, אלא בסופה**" ונזכה לראות שאכן כולם אוהבים זה את זה ובאו לציון גואל (מקור המימרא בקידושין דף ל', וסימנא מילתא שזהו הדף הראשון שנלמד במסגרת עמוד הקהילה'. ואגב אציין שלא נזקקתי לעיין בפנים הגמ' אלא זכרתי מימרא זו מאז למדתי הגמ' בישיבה בשיטת המזומנים, ואכן זכיתי ללמוד בשיטה זו מאות דפים ושאיפתי שברך זו ילכו צאצאי איהו כולם יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה, אך כמונב ללא מחלוקת רח"ל שאחריה מי ישרנו).

ברכת יישר כח על פעולותיכם וכו"ל
בן לוי, אחד מבני חבורת קדישתא, כאן תל אביב

מעשה מרבוה"ק

הנוך לנער על פי דרכו

הרבי "האמרי אמת" זי"ע נהג לקבל קהל בעמידה. פעם השעין כרוב חולשתו רגלו האחת על הכסא, נכנס חסיד ועמו בנו הקטן, קונרס נדוש מרין, עוד הרבי מעיין בקוויטל, והילד החל מנענע את הכסא... נחרד האב, וביקש למשוך בזרועו.

האיר הרבי פניו הניח את הקוויטל, ואמר: "הנוך לנער על פי דרכו, גם כי זקין לא יסור ממנה" [משלי כב ו]. יש להסביר לו, שיכון... פנה אל הילד ואמר: "חלש אני, ועל כן אסמוך רגלי על הכסא. אם תטיט אותי, לא יהיה לי על מה להשעין רגלי"...

נכון היה הילד, ועזב את הכסא. בעוד הרבי שב ונטל את הקוויטל, פנה הילד לטפל בקופת צדקת ארץ ישראל שעמדה על השולחן ולהפכה על פניה. האב נבעת, והרבי הניח שוב את הקוויטל. "הנוך לנער על פי דרכו", אמר, ופנה לילד: "מכין אתה, יש יהודים עניים בארץ ישראל, וכאשר באים לכאן יהודים שמים הם מטבע בקופסת, והכסף נשלח לארץ ישראל"...

ידישע שפראך

משהסתפה החסיד הנודע רבי בן ציון מאוסטרובא זצ"ל לעדת חסידיו קאצק, גירשו חותנו מבייתו. מצא מקלט אצל הרה"ק ה"חידושי הרי"ם" מנור זי"ע ביוארשה. נכנס דודו, הנניד רבי משה אנדלמן ז"ל כעבי הקורה ופייס בין הצדדים. כשעלה לשוחח עם החידושי הרי"ם, סיפר שמתנבשת החלטה בין האמות להכיר בארץ ישראל כביטם הלאומי של היהודים.

נענה החידושי הרי"ם: "ומה חידוש יש בדברך? הלא כבר אמרו [ברכות ז.] שראויים היו ישראל לעשות להם נס בימי עזרא כדרך שנעשה להם בימי יהושע בן נון אלא שגם החטא ונוקקו לרשותו של כורש. אף עתה, אם יגרום החטא נודקק לאישור האומות לעלות לארץ ישראל. וגם שם נהיה כפופים להם עד בוא הגאולה"...

שאל רבי משה: "איזה חטא יגרום לנו כן?"

והרבי השיבו כשאלה: "ואיזה חטא היה בהם אז?!"

"אז? הלא מקרא מפורש הוא", ענה רבי משה, "חצי מדבר אשדודית [נחמיה יג כד]!"
"ואצלך" השיבו הרבי, "כלום אין חצי מבני ביתך, הגושים במשפחתך, מדברים פולנית?!"

מבאר החסידות

שהגיעה לכפר פלוגת חיללים. כיון שכך, יצא מביית החוצה, כחוראת הרבי.
משרתו הנכרי עמד בחוץ וחסב עצים, בקעם להסקה. כשראה את אדוניו בחוץ, אמר לו: "מספרים שהרוסים הגיעו, ודאי יחפשו אחרך".
ענהו: "ומה אעשה?"

אמר המשרת: "אפשו אדרתי ותתכסה בה, ותחטוב עצים תחתיו!"

אמר נחמן: "טוב הדבר". לבש את האדרת וחגר עצמו בחבל, לבש את כובעו של המשרת ונטל מידיו את הגרזן, החל לחטוב את הנסרים, והחיללים הרוסים הגיעו. עברו על פניו וחיפשוהו בביתו, ומשלא מצאוהו התפרסו בכל הכפר לחפשו. סוף דבר, חזרו כלעומת שבאו. ונמצאו שאמונתו הפשוטה בדברי הרבי, היא שהצילתו!

וסיים הרבי באומרו: "ודאי שזקני היה פועל ישועות מפורסם, ועם זאת, האמונה הפשוטה היא כלי לקבלת הישועה! וכשהכלי נקוב, ישפך המשקה היקר ביותר לחוץ..."

סיפר הרה"ק רבי אהרן מנחם מענדיל מראדומין זצ"ל: לפנים, כאשר האמינו באמונה תמימה בדברי הצדיקים, פעלו דבריהם ישועות ומופתים. לדוגמא סיפר: בהתקוממות הפולנית נגד הדיכוי הרוסי עזרו יהודים רבים למתקוממים. כשהמרד דוכא בנהרות דם באו הצוררים חשבון עם היהודים, נעזרו במלשינים והרגום במיתות משונות.

אחד מעוזריהם של הפולנים היה יהודי בשם נחמן מהכפר זאטי. ששמע שהרוסים מחפשים אחר עוזרי המורדים הבין שיגיעו גם אליו. מיהר ונסע אל הרה"ק רבי יעקב אריה מראדומין זי"ע. סיפר שעזר למורדים בהספקת מזון ומשקה, ועתה אורבת לחייו סכנה. ענהו הרבי: "חזור לכפרך, וכשיחפשו אחרך תתחבא".

שאל: "איכן אתחבא?"
והרבי אמר "בחוץ".

לא המשיך לשאול, וחזר לכפרו. בישר לבני ביתו שהרבי הבטיחו שינצל, והורוהו היכן להיחבא.
כעבור ימים מעטים הודיעוהו בחדרה

אמונה תמימה

אל הבאר

העובר, אחד מפרחי החסידים, ושאלו: "מה אמרת?"
"גיט שבת" חזר בחבור ואמר.
"מה?" שב הרבי וחקר.

לא הבין בחבור, והרבי מירש שאלתו: "וואס גיט שבת" - מה נותנת לך השבת, מה היא מעניקה לך...

כך כעת אחר שעברנו את ימי החג הקדושים וקבלת התורה בארבה וביראה, יעזוב השי"ת ונזכה לשמו את ההתעוררות בענין ויחן שיש ישראל כאיש אחד בלב אחד ולזכות לביאת גוי' צבב"א.

לכבוד מערכת העלון הנכבד "מן הבאר" בארה"ב
ראשית דבר יישר כח בשם כל ציבור אנ"ש בכל מקומות מושבותיהם על העיון המבורך לאחד את כל עדתנו הקדושה תחת תורת רבוה"ק, ויהי ה' בעזרם ופועל ידכם תרצה.

כדי לא להשאיר הנייר חלק, ברצוני לכתוב את הסיפור המובא ב"פאר ישראל", שפעם בעת אמירת "גיט שבת" בליל ש"ק אצל רבינו ה"בית ישראל" זי"ע, כשהבחורים היו אצים רצים כשהוא סוקרם בסקירה אחת, לפתע עיכב את

כנגד המברכים - ברכות מז"ט לבעלי השמחות בקהילתנו

ברכת מזל טוב

לידידינו הרה"ח ר' משה זאב עקשטיין לאוי"ט
לרגל הולדת הנין שיחי'
נו"נ ל"ק מרן האדמו"ר שליט"א
מאחלים הירדך - שטיבל 48 - שטיבל ברויני ממומים

ברכת מזל טוב

לידידינו הרה"ח ר' ישראל שינשניידר לאוי"ט
ולמחותנו ידידינו הרה"ח ר' אברהם קליין לאוי"ט
לרגל אירוסין ילדיהם שיחיו בשעט"מ
מאחלים הירדך - שטיבל 55 - שטיבל 43 - שטיבל שפת אמת

ברכת מזל טוב

לידידינו הרה"ח ר' משה טננבוים לאוי"ט
ולידידינו הרה"ח ר' לייבל גלקופף לאוי"ט
לרגל הולדת הבן / הנכד שיחי'
מאחלים הירדך - שטיבל בית יעקב - שטיבל עפרלימאן

ברכת מזל טוב

לידידינו הרה"ח ר' פנחס גולדברג לאוי"ט
ולידידינו הרה"ח אברהם אליעזר מרגליות לאוי"ט
לרגל אירוסין הבן / הנכד שיחי' בשעט"מ
מאחלים הירדך - שטיבל 47 - שטיבל בית יעקב